

ДОНКО НАЙДЕНОВ
ЗЛОВЕЩОТО НАКАЗАНИЕ

chitanka.info

1

Кевин се събуждаше бавно. Усети хлад. Протегна ръце и напипа нещо рохкаво, влажно и студено. „Какво, по дяволите, е това?“ — каза си в просъница той. Наоколо беше тъмно, долавяше се приятен лек вятрец. Отвори очи. В мрака фокусира бял предмет с правоъгълна форма. Паметна плоча?!

Той се изправи рязко и се огледа. Намираще се в гробище. Какво правеше тук? Какво се случваше с него? Той се завъртя на всички страни и се огледа. Пълната луна осветяваше с белезникава светлина околността.

Кевин се опита да си спомни поради каква причина се е озовал тук. Снощи до полунощ се бе подвизавал в близкия бар, където бе изпил около литър джин, сетне се бе прибрал и бе изпил още двеста грама ром. И си бе легнал. На своето собствено легло, в своя собствен дом. Не беше пиян — поне не толкова, че да не си спомня нищо. Обаче някак си се бе събудил на гробището. Защо точно тук? Нямаше никакво нормално обяснение, никаква логика. Той потърка очи и пое глътка въздух, за да се освежи.

Със сигурност беше някаква шега. Някой му беше направил гнусен номер. Въпросът бе кой. В кръчмата бе пил джин с Хари Гугъла и Силвестър — двама от най-видните местни пияници, сред които и Кевин заемаше достойно място. Ах, тези копелета, ще им се върне тъпкано. Само че как са го пренесли, без да усети? С приспивателно?! Разбира се, в джина му са сложили приспивателно! Не, не е от това. Той се бе прибрал рано, беше гледал телевизия до около три-четири след полунощ и бе пил ром. А дали не е от рома? Едва ли, вече няколко дена беше пил от него и досега нищо му нямаше. Беше си легнал почти трезвен и се беше събудил тук. Кой, по дяволите, се бе изгаврил с него? И как?

Той погледна гроба, върху който се намираще. Приближи се и прочете надписа:

Матю Стракър, роден 15 октомври 1922 година,
починал 23 март 2005 година.

Отдръпна се ужасен! Не, това бе невъзможно! Той не вярваше в духове или вампири, но този надпис го ужаси до такава степен, все едно бе видял подобно същество. Ако нарочно са го довели на този гроб, това вече бе гавра. Или някой ЗНАЕ! О, Господи, само това не! Възможно ли е някой да го е видял през онази нощ и да знае всичко? Ако е така, защо досега не се бе разкрил. Да го мъкне до гробището беше глупав начин да покаже, че знае за престъплението — можеше просто да отиде в полицията. Навярно защото всичко бе станало преди две години, бе минало много време и нищо не може да се докаже. А имаше много по-умни начини човек да покаже, че знае някаква тайна. Например да му праща писма. Или да му натяква или намеква, щом го срещне на улицата. Но не и да го влачи на около миля разстояние до гроба на жертвата. Не, не беше това. Кевин въздъхна.

Остава някой снощи да се е изгаврил с него и по нелепа случайност го е довел точно до този гроб. Или това е бил самият Матю Стракър, възкръснал от света на мъртвите и търсещ отмъщение. На Кевин изведнъж му се подкосиха краката от страх.

2

Преди две години старият Матю бе още жив, въпреки че се бе превърнал в жив труп. На осемдесет и три години, с много болести зад гърба, той все пак крепеше по някакъв начин съществуването си. Преди седем лета жена му почина, а малко след нея и синът му. Единствено остана дъщеря му, която беше щастливо омъжена с две деца, но живееше в Чикаго и рядко го посещаваше. Е, не чак толкова рядко, имайки предвид огромното разстояние между Чикаго и Карпус, но за един възрастен човек като него, който едва ходи, посещения седем или осем пъти годишно — за по няколко дена — бяха изключително недостатъчни.

Ала това нямаше голямо значение за събитието, което предстоеше. На двадесет и първи март Кевин видя стария Матю да се прибира отнякъде. Той носеше куфар! Никога не бе виждал Матю с подобно нещо, винаги премяташе някакви стари пликосе, в които държеше нещата си. А днес беше с куфар! На Кевин му стана чудно откъде този беден старец се бе сдобил с куфар. И по-важното — какво имаше в него? Пари ли? Може би старият е забогатял, защото дъщеря му е пратила голяма сума пари. За какво ли? Как за какво — за съхранение. Кой ще се усъмни, че толкова грохнал и дрипав старец ще има толкова пари.

Кевин прие това с усмивка. Нека живее — и без това не му остава много, поне да е както трябва. И въпреки че Кевин беше беден тридесетгодишен ерген, рядко намираще работа и понякога му се налагаше да краде, той не завидя на стария Матю Стракър.

Но не и след като изпи няколко чаши нискокачествен ром в кръчмата. Тогава в съзнанието на мъжа отново изникна куфарът. Куфарът с парите! Тоя дъртак имаше толкова мангизи, че с тях Кевин би живял спокойно, без да работи, поне тридесет години.

Когато се прибираще от кръчмата, той погледна през прозореца на схлупената матюва къща. И го видя. Куфарът стоеше на един диван

в кухнята. Кевин се прибра и започна да обмисля варианти как да се добере до ценната вещ.

Вече беше в градинката на Матю и го чакаше да излезе от къщата. Беше се скрил до някакъв голям сандък, а в ръцете си държеше дебела и здрава летва. Когато Матю излезе до улицата, Кевин се шмугна в къщата и отиде направо в кухнята. Взе куфарът и се опита да го отвори, но в този момент домакинът се появи. Похитителят се обърна стреснат и видя Матю да го гледа с ококорени очи. Старецът беше шокиран от срещата. Но Кевин, който отдавна се занимаваше и с кражби, бързо се окопоти (за разлика от домакина, който стоеше неподвижен), замахна с летвата и го удари по гърдите. Не искаше да го убива, Бог му е свидетел. В последния момент отклони летвата към гърдите му, за да не го удари по главата. Но старият човек се хвана за гърдите и се строполи бездиханен на пода.

Сега Кевин беше в шок! Никога не му се бе случвало толкова нещо. Сега щеше да има неприятности, големи неприятности. След известно време се окопоти и хвана ръката на Матю, за да напипа пулс. Нямаше. Навярно беше мъртъв.

Кевин отиде до куфара и го отвори. Вътре имаше дрехи. Само и единствено дрехи. Той падна на колене и изрече тихо, но ядосано:

— Мамка му! Мамка му! Шибана работа!

Бе убил човек заради някакви стари дрехи. Ами сега? Какво щеше да предприеме? Той видя, че старецът се бе хванал за гърдите, а очите му бяха широко отворени. Всички ще помислят, че е умрял от естествена смърт. Той не трябваше да мести тялото или да го пали, да го изхвърля в дълбоки води или да го заравя. Просто трябваше да го остави така и да излезе тихомълком, все едно не е влизал. Щяха да констатират инфаркт или друга сърдечна болест.

Така и направи. Остави трупа в положението, в което се намираще и се прибра. Веднага след това легна да спи и сънува старецът, който беше озлобял от деянието му и искаше да му отмъсти. Но това бе само сън. Просто лош сън.

Подир два дена съседът Паркър решил да наmine да види стария Матю и се натъкнал на трупа. След това и дъщеря му пристигна от Чикаго. Нямаше разследване, нямаше експертизи. Просто погребяха мъртвия и всичко продължи постарому.

В началото Кевин сънуваше жертвата си, може би защото въпреки суровия си характер, изпитваше някаква вина, че е отнел човешки живот. Старият беше гневен, озлобен към него, готвещ отмъщение. И когато Кевин се будеше, винаги изпитваше огромно облекчение. След това сънищата престанаха. Животът му навлезе в обичайния си ритъм.

До тази нощ!

Нощта, в която се събуди на гроба на Матю Стракър!

3

Той си тръгна с бавни крачки от гробището. Все още гледаше озадачено сивите надгробни камъни, облени с призрачната лунна светлина. Тук нямаше пазач, както е в гробищата на големите градове, иначе би попитал него. Също така, ако го имаше, пазачът би могъл да предотврати ситуацията.

Вратата на къщата му беше затворена, но не и заключена. Кевин влезе вътре. Видя една бутилка с вода и я изпи. Тя го освежи за миг, но след малко започна да го боли главата, навярно заради вятъра, който духаше през нощта в гробището. Или заради мрачните мисли, които бяха обладали съзнанието му. Взе болкоуспокоително, после се отпусна на леглото си и заспа.

Спа до два, след което отново навести някой от затъntenите карпуски барове, където предлагаша евтин алкохол. Но тази вечер нямаше настроение. Мислеше за случката в гробището и тя не излизаше от главата му през целия ден. Когато се прибра, заключи вратата и отново си легна.

4

Събуди се от допира на нещо влажно и рохкаво. Земна пръст?! Той се изправи рязко, като въртеше напосоки главата си, опитвайки да различи предмети в тъмнината. Беше по пижама. Отново се намираще на гробището! И отново бе легнал върху гроба на Матю Стракър! Кевин изкрещя силно, тласкан от страха и инстинктите си. Сетне усети лекия гъдел на настръхналите си косми. Когато мислите му отново възвърнаха нормалния си ритъм, той се обърна се и се втурна в стремителен бяг към градчето.

Вратата на къщата беше заключена. Той дърпаше, за да я отвори, но здравата брава не подаваше. Как бе възможно всичко това? Ставащото не бе подчинено на никакви нормални закони. Кевин бръкна в един от джобовете. Ключът бе там! Той не помнеше да го е пъхал в джоба на пижамата си! Отключи и влезе. После се отпусна на креслото и потъна в размисли.

Трябваше да се обади на сестра си. Знаеше, че тя не иска да го чува и вижда. В последните разговори той постоянно я молеше за пари и, когато тя му отказваше, я затрупваше с обиди. Сестра му често му помагаше с някой друг долар, но Кевин харчеше по кръчмите всичко, до цент. След това тя отказа да му помогне и двамата се скараха жестоко.

Сега обаче Кевин не я търсеше за пари. Мелани беше експерт по психология и парапсихология в Хюстънската академия, и беше много добра в работата си:

— Да, моля — чу се приятен женски глас.

— Здравей, Мелани. Кевин се обажда.

— Ох. Какво искаш пак? — с израз на досада говореше сестра му.

— Можеш ли да дойдеш? Няма да ти искам пари. Изпаднал съм в беда.

— Каква беда пък сега?

— Не е това, за което си мислиш. Не съм добре със здравето. Събуждам се на друго място. Сигурно ходя на сън, или... не знам.

— Какво? Шегуваш ли се? Да не си станал сомнамбул?

— Будя се в гробището! Не знам какво става с мен — плачейки, говореше Кевин.

Мелани пристигна привечер и завари брат си пиан, а до него се търкаляха бутилки уиски от неизвестна марка. Постави го да си легне. Когато Кевин се свести, вече беше станало девет вечерта. Той се зарадва силно на сестра си — не само че отдавна в неговата мрачна къща не беше стъпвал друг човешки крак, а и в нейното лице той виждаше спасението. Разказа ѝ подробно за събужданията си в гробището. Накрая само промълви:

— Помогни ми, Мелани. Не зная какво да правя.

— Ще опитам — бе отговорът ѝ.

Помоли я да спи на креслото в неговата стая и ако усети нещо, да го събуди.

Кевин се събуди от виковете. Усети, че някой го раздрусва. Беше сестра му. Той извика:

— Какво става Мелани? Какво има? Защо... — но спря по средата на изречението, защото отново се намираще в гробището, на гроба на Матю Стракър!

— Защо съм тук? Какво стана, Мелани? — попита с по-спокоен глас, в който се улавяха нюанси на силен страх.

Мелани не можеше да си поеме въздух. Чак когато се свести, малко след като си тръгнаха от вечния дом на покойниците, тя му разказа следното:

— Както спях, изведнъж се събудих от вик. Ти беше станал и отиваше към вратата. Опитах се да те хвана и да те върна в леглото, но ти ме отблъсна. Излезе и тръгна в оная посока. Всеки път, когато се опитвах да те спра, ти ме буташе невероятна сила. А когато ме погледна, очите ти бяха страшни, като на мъртвец. След това се добра до гробището и легна на този гроб.

Кевин слушаше с нарастващо напрежение. После попита:

— Какво мислиш, че става с мен?

— Ти си сомнамбул. Не зная дали знаеш, но сомнамбулизмът много прилича на шизофренията. Това са две души в едно тяло. И докато при шизофренията двете души обитават тялото по едно и също

време, то при сомнамбулизма едната душа се вселява през определено време, когато организъмът е най-слаб, а именно — по време на сън.

Кевин я гледаше изумен и озадачен. Сетне я попита:

— Какво искаш да кажеш? Ти май си станала по-луда и от мен.

— Кевин, искам да ти задам един сериозен въпрос. Само моля те, кажи ми истината.

— Слушам те, Мел.

— Кевин, виновен ли си за смъртта на някого? Например, на този човек, върху чиито гроб лежеше — въпросът стресна Кевин до мозъка на костите. Сега той самият приличаше на луд.

— Н... не съм — излъга той.

— Сигурен ли си?

— Да — отвърна той, свеждайки глава надолу.

Тази вечер Кевин заспа трудно. Страх пронизваше съзнанието му и унищожаваше последните остатъци на волята му. Въпреки че сестра му спеше до него, той бе адски уплашен и притеснен. А когато заспа, сънува зловещ сън:

Намираще се на гроба на Матю Стракър. А самият Матю бе излязъл по някакъв начин и бе седнал върху надгробната плоча. Той говореше на Кевин с дрезгав и грачещ глас:

— Ти трябва се предадеш на полицията, да разкажеш за злодеянието, което извърши срещу мен, и да си понесеш наказанието. В противен случай никога няма да те оставя на мира. Разбра ли ме? НИКОГА!

След това Матю сякаш се стопи в тъмнината. Кевин изкрещя. Събуди се от собствения си глас. Първото, което видя беше паметника. В следващия миг разбра, че отново се намира в гробището.

Чу викове. Обърна се и видя Мелани да тича към него.

— Ох, ето те. Най-сетне — говореше младата жена, която беше останала почти без дъх.

— Мелани, вече зная какво трябва да направя, за да се отърва от кошмара.

— Какво?

— Ела с мен. Отиваме в полицията.

5

В полицията Кевин разказа за убийството, което бе извършил преди две години. Поясни още, че се чувства виновен и съвестта му го е накарала да дойде и да направи самопризнанията. Разказа го пред смаяния поглед на сестра му и пред строгите изражения на дежурните полицаи. След това го вкараха в психодиспансера, за да проверят психическото му състояние. Беше почти здрав психически, поне не толкова болен, че да си измисля истории за убийства. Въз основа на самопризнанията, в съда му дадоха седем години лишаване от свобода, която да излежи в щатския затвор.

В затвора имаше параклис, където той всеки ден палеше свещ и се молеше за душата на Матю. Тук му харесваше, имаше храна, вода и работа. Отказа и алкохола. Затова Кевин смяташе духа на Матю Стракър за ангел хранител. Те вече бяха най-добрите приятели — Кевин бе помогнал на Матю да се отърве от безличния си живот, а духът на Матю бе помогнал на Кевин да избяга от мизерията и алкохола.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.